

JACODINE VAN DE VELDE

**Bagels en
een bakkie troost**

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036439930

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Dutch Venture Publishing
Copyright © 2022 Jacodine van de Velde
Tekstredactie: Marijke Vos & Juliëtte Heugen**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

*Je kunt geven zonder lief te hebben,
maar je kunt niet liefhebben
zonder te geven.*

- Amy Carmichael

September

Hoofdstuk 1

Na een kort klopje op de deur steek ik mijn hoofd het halfdonkere puberhol in. Het zachte gedreun van de bas komt me tegemoet en tussendoor hoor ik de bekende rapwoorden die ik in vrijwel al die teksten voorbij hoor komen. Duidelijk niet mijn type woorden.

‘Ik kruip erin, Manu. Maak je het niet te laat?’

Mijn zeventienjarige broertje Manuel ligt op z’n buik overdwars op zijn tweepersoonsbed en neemt niet de moeite om van zijn iPad op te kijken. ‘Kee,’ broemt hij afwezig, want gewoon ‘oké’ zeggen is blijkbaar energieverpilling. ‘Ga zo,’ komt er dan net zo minimaal achteraan en ik glimlach onwillekeurig.

Hm-mm, dat ‘zo’ van hem ken ik. Meestal komt het erop neer dat hij nog een uur in die kamer rondscharrelt, dan naar beneden gaat om op zijn dooie gemak zijn telefoon en iPad aan de lader te leggen - als het goed is tenminste, want dat is de afspraak - en daarna weet ik veel wat nog allemaal op z’n kamer uitspookt voordat hij eindelijk in zijn bed belandt.

Voor nu besluit ik het erbij te laten. De zomervakantie is net voorbij, dus laten we het er

maar op houden dat hij nog een beetje in het ritme van school moet komen.

‘Oké, slaap lekker.’ Ik trek de deur dicht en ga naar mijn eigen slaapkamer. Nadat ik de zware, donkerblauwe gordijnen heb dichtgetrokken, duik ik mijn bed in.

Als ik in het donker lig en de stilte om me heen valt, komen de gedachten, zoals de laatste tijd steeds vaker het geval is. Gedachten over Manuel en mijn hoop dat hij zijn havodiploma dit schooljaar gaat halen. Vorig jaar heeft hij voor de tweede keer havo 4 gedaan en alsnog kreeg hij het voor elkaar om met zijn hakken over de sloot over te gaan en staat hij er voor zijn schoolexamens niet al te best voor.

Soms vraag ik me af of ik het allemaal wel goed doe met hem. Nou ja, soms... Meestal, eerlijk gezegd.

Met een zucht draai ik me om, alsof ik op die manier mijn gedachten aan de andere kant van mijn kussen kan laten liggen, achter mijn hoofd. Maar die krengen kruipen tot mijn frustratie gewoon mee.

Van Manuel verschuiven mijn gedachten vrijwel automatisch door naar mijn eigen leven. Ik ben nu tweeëndertig en het lijkt alsof ik in een halve midlifecrisis ben beland. Er hangt steeds

zo'n gevoel bij me van 'is dit het nou?' Dat is toch niet normaal op deze leeftijd?

Ik hoor de slaapkamerdeur van Manuel opengaan en door het raampje boven mijn deur zie ik het schijnsel van zijn iPad als hij langs mijn kamer naar de trap sloft. Ik durf te zweren dat ik weer een 'bitches' voorbij hoor komen en rol met mijn ogen. Wat is er in godsnaam zo leuk aan die muziek? Toen ik zeventien was stonden we in de kroeg *Het is een nacht* van Guus Meeuwis mee te blèren.

Oké, oud wijf, hoor ik Manu's spottende woorden praktisch door mijn hoofd galmen.

Soms voel ik me inderdaad net een oud wijf. Ik draai me op mijn rug en staar door het donker naar het plafond.

Waar komt dit onbestemde gevoel toch vandaan?

Komt het doordat ik zo twijfel of ik het wel goed doe met Manuel? Soms ben ik ervan overtuigd dat het mijn schuld is dat hij er de afgelopen paar jaar een potje van heeft gemaakt op school. Misschien dat ik door de zaak te weinig tijd voor hem heb en hem veel te veel ruimte geef. Of misschien heb ik niet genoeg zicht op met welke vrienden hij omgaat, drinkt hij veel meer dan ik vermoed of, godbetert, is hij aan

de pillen of zo. Je weet maar nooit welke ideeën hij in z'n hoofd haalt door al die rappers waar hij naar luistert.

Los daarvan, tegenwoordig kun je overal aan allerlei zoi komen; ze schijnen zelfs op scholen te dealen. Alle pubers zijn daar in meer of mindere mate vatbaar voor en dan heb ik het nog niet eens over wat hij de afgelopen jaren voor zijn kiezen heeft gehad.

Over een paar maanden is het vier jaar geleden dat hij bij mij is komen wonen. De noodlottige avond die zoveel heeft veranderd, lijkt op sommige momenten veel langer geleden, terwijl op andere momenten het gemis van mijn ouders zo sterk is dat het lijkt alsof het nog maar gisteren was dat er twee politieagenten voor mijn deur stonden.

In een poging al het negatieve buiten te sluiten trek ik mijn dekbed wat strakker om me heen. Ik wil gewoon slapen. Morgen staat me weer een lange dag op de zaak te wachten.

Wanneer ik even later hoor dat Manuel naar boven komt, lukt het me beter om te ontspannen en val ik uiteindelijk dan toch in een diepe maar onrustige slaap.

‘Goedemorgen,’ klinkt mijn stem krakend als

ik de woonkamer binnenkom en Manuel al aan het ontbijt zit, zoals altijd met zijn iPad voor zijn neus. Uit het apparaat komen allerlei vreemde kreten als hij me afwezig goedemorgen wenst en grinnikend naar het scherm staart.

Ik loop naar hem toe en met mijn handen op zijn schouders leun ik over hem heen om te kijken wat er zo grappig is.

‘Gatver, Marit, je stinkt naar slaap.’ Hij trekt zijn schouder een stukje op en gaat opzij hangen om duidelijk te maken dat ik uit zijn buurt moet blijven.

‘Sorry, ik heb me nog niet aangekleed. Ik had een beetje moeite om wakker te worden.’ Ik ga rechtop staan en wrijf door zijn warrige hardos, die zelfs nog donkerder is dan mijn mahoniebruine haren. ‘Wat kijk je?’ Het lijkt alsof hij naar een tekenfilm zit te kijken.

‘Anime.’ Hij klapt zijn iPad dicht en duwt zijn stoel een stukje van de tafel, waardoor ik gedwongen word achteruit te stappen.

‘Watte?’

Hij grinnikt. ‘Japanse tekenfilms. Snap jij toch niets van.’ Hij loopt naar de keuken en trekt de la open om zijn brooddoos te pakken.

‘Moet je je brood nog smeren?’ Ik kijk op mijn horloge.

Hij knikt en gooit vier boterhammen op het aanrecht om vervolgens op een daarvan een plak ham te kwakken en er een boterham bovenop te leggen.

‘Manuel, smeer er eens wat boter op. Dat is toch niet te eten, zo?’ Ik loop naar de koelkast, pak het kuipje boter en schuif het naast zijn boterhammen op het aanrecht.

‘Maakt mij dat uit. Brood is sowieso niet te vreten als het een halve dag in je tas zit.’ Hij gaat stug door met het beleggen van zijn brood, zonder de boter te gebruiken. ‘Moest jij trouwens niet al op de zaak zijn?’ bromt hij.

Zachtjes duw ik hem aan de kant en trek zijn boterham naar me toe. ‘Ik wilde jou vandaag de deur uit helpen. Het is tenslotte je eerste schooldag.’ Die laatste woorden zeg ik op een overdreven vrolijke toon en plagend wiebel ik mijn wenkbrauwen een paar keer op en neer.

Hij rolt met zijn ogen en zet een stap achteruit. *‘Funny.’*

‘Ga jij je tandenpoetsen en je haar doen, dan maak ik dit wel af.’ Waarschijnlijk moet hij zijn tas ook nog inpakken.

‘Thanks, zus.’ Met zijn neus theatraal dichtgeknepen, drukt hij een kus op mijn wang voordat hij naar boven vertrekt.